

Een maandje of twee geleden kocht ik op [De Kempphaan](#) een echte Marokkaanse Tajine. Ik wist niet wat ik precies kocht, maar ik vond 'm mooi. Leuk voor een kleine salade eronder of zo, dacht ik. En ik heb een soort aardewerktek. Ik liep er nog wat rond met mijn saladeschaal in het mandje toen Zoef mij aansprak over de te plegen aankoop. Zoef heet natuurlijk geen Zoef, maar ik ken zijn echte naam niet. Het is een hele aardige medewerker uit een land hier (ver?) vandaan, die zijn klanten gedreven helpt.

Ineens is hij er en als je even met je ogen knippert ben je 'm weer kwijt. Dan is hij er plots weer met een nog betere aanbieding of liever nog: met iets dat je beslist moet kopen bij wat hij in jouw mandje ziet liggen. Net als Zoef de Haas snel en dienstbaar. Met dat verschil dat mijn Zoef zijn hersens gebruikt en niet met alle winden meewaait. Hij werkt er al tijden en iedereen die De Kempphaanwinkel heeft bezocht weet wie ik bedoel. Ik ben dol op Zoef, maar die liefde kost tijd. Want eenmaal beet...

"Fan-tas-tische aankoop, meneer!", zegt Zoef op een beetje mysterieuze toon. Ik had alle tijd van de wereld, dus in plaats van een gestrekte draf naar de kassa ga ik het gesprek aan. "Hiermee bereidt u op simpele wijze de lekkerste gerechten. Gewoon wat gehakt, lekker uitje, koriander (en de rest ben ik vergeten - mdk) en op het vuur gaar laten worden. Heerlijk, ja echt hoor". "Kan je hiermee ko.." maar voordat ik "ken?" kon aanvullen was ie alweer weg weer, om even later met een fotokopietje in de hand triomfantelijk terug te keren.

Het onleesbare kopietje is een, nee: hét recept. Gelukkig is het bijgeschreven [internetadres](#) wel leesbaar. Tijdens het gesprek dat volgt over lekker eten wordt mijn mandje stukje bij beetje gevuld met kruidenplantjes en meer van "Oh, maar dit is echt heel lekker". Ik trap er met veel plezier in en glimlachend verlaat ik de kas. Probleempje blijkt nu twee maanden later is dat ik de Tajine niet op het vuur durf te zetten. Gewoon omdat ik m te mooi vind en bang ben dat er wat mis gaat.

In de familie zijn er meer met die aardewerktek en het leek me leuk om mijn moeder en zus er zo'n mooi kooktoestel cadeau te doen. Gisteren even naar De Kempphaanwinkel. Uitverkoop! Dus ook maar een extra exemplaar voor mijzelf gekocht. Als er dan iets mis gaat met koken heb ik er tenminste nog eentje over. Thuisgekomen zet ik mijn aanwinst naast de andere op de afzuigtap. Ik kijk naar de ene. Ik kijk naar de andere. "Ook heel mooi, verzucht ik. Want ik wist het in de winkel eigenlijk al: met deze gaat ook niet gekookt worden..."